

Изходен пункт за х. Отовица е село Самораново. От селото до хижата се стига по 6 км асфалтов път и 5 км черен път с много серпентини. Черния път е доста изровен и става само за високопроходим автомобил. Ние минахме около километър и се отказахме.

Черния път свършва малко след хижа Отовица при бент на река Отовица. Пресякохме реката по бента и хванахме официалната пътека към х.Иван Вазов със синя маркировка, която обаче ни върна по другия бряг на реката назад повече от километър. Оказа се, че е можело да пропуснем дългото ходене по черния път до х. Отовица и да минем по пряка пътека.

[GPS Track](#)

[Профил](#)

[Карта](#)

[Виж в GoogleEarth](#)

{loadposition ads125}

Следва изкачване по стръмна горска пътека. За кратко се излиза на запуснат черен път малко преди заслон Гробо, които напълно оправдава името си - няма вид на нещо в което може да се преспи. Следва ново стръмно изкачване през гора. На 1960 метра гората свършва, но изкачването продължава.

При заслон Юрта (този става за преспиване) оставихме синята маркировка и минахме през местността Пердето ("Перде" на местния диалект има значение на заградено място за животни). Прехвърлихме се от другата старана на билото в района на Птичи връх(2536) и се включихме в пътеката от с.Бистрица до х.Вазов (червена

маркировка). Синята маркировка след Юрта прави същото само че малко по-обиколно.

Следват 5 км хоризонтална подбилна пътека до х. Вазов. Тук вече се откриват великолепни гледки към отсрещния рид с Калинините върхове и Поличите.

След като оставихме багажа в хижата направихме една разходка по Калините.

На другата сутрин минахме през вр. Отовица и вр. Кабул. От Кабул поехме по голото плато на северозапад. След като платото се превърне в рид се появява пътека. За да се слезе безпроблемно към х. Отовица трябва много да се внимава за острия завой преди Чалмалиташ (виж картата). След завоя започва спускане по добре изсечена пътека в клека. Между поясите с клек и гора има голяма поляна. На поляната пътеката се губи, а и ние обиколихме по периферията за да се разминем с два глигана. Спуснахме се през гората до едни много бивши кошари, след което поехме на юг водоравно по плетеница от пътеки докато стигнем пътеката х. Отовица-х. Седемте Езера която вероятно минава по долината на река Отовица (синя маркировка).

След х. Отовица слязохме по черен път, различен от този по който се качихме - по левия бряг на реката. По кратък е за ходене, но иначе дори и джип не става.

На картата:

- светло синьо, червено и зелено - пътеки с маркировка в съответния цвят
- черно - пътека без маркировка
- лилаво - без пътека
- синьо - черен път
- кафяво - асфалтов път

{loadposition ads728}

{gallery}00155album{/gallery}